

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/26/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121525537
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:6121525537.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prievozská 2, IČO: 53 255 739 proti žalovanému: A. A., nar. X.X.XXXX, bytom B. XX, o zaplatenie 9.523,98 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 7Csp/172/2021 zo dňa 12. februára 2025

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Michalovce č.k. 7Csp/172/2021 - 293 zo dňa 12. februára 2025.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) zhora označeným rozsudkom (v poradí druhým) zamietol žalobu (výrok I.), priznal žalovanému voči žalobcovi náhradu prvoinštančných trov konania v plnom rozsahu (výrok II.), priznal žalovanému voči žalobcovi náhradu odvolacích trov konania v plnom rozsahu (výrok III.) s tým, že o výške náhrady trov oboch týchto konaní bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe doručenej súdu dňa 26.10.2021, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 9.523,98 € s príslušenstvom s odôvodnením, že jeho právny predchodca (C. D.) dňa 9.5.2014 uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere č. XXX/XXXX/XX SÚ na základe ktorej mu poskytol finančné prostriedky v sume 12.031 €, ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť v 119-tich pravidelných mesačných splátkach po 146,78 € s tým, že posledná splátka bola dohodnutá v sume 145,24 €. Keďže žalovaný úver nesplácal, právny predchodca žalobcu vyhlásil dňa 15.8.2019 mimoriadnu splatnosť úveru, a to pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 3.8.2019. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 3. 8. 2019, tak začala podľa názoru žalobcu plynúť v súlade s § 3 OZ od zročnosti splátky pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 3.8.2019 a uplynula by najneskôr dňa 3.8.2022). Keďže žaloba bola na súd podaná dňa 26.10.2021, žalobca má za to, že si svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby. Žalobca ďalej uviedol, že zosplatenie úveru v roku 2017, na ktoré poukazuje žalovaný a na základe ktorého mala byť postúpená pôvodná pohľadávka na spoločnosť KRUK Česká a Slovenská republika s. r. o., je potrebné považovať za neplatné z dôvodu nesprávneho doručovania listín. Je zrejmé, že uvedené listiny sa nedostali do dispozičnej sféry žalovaného, a preto ani nemohli vyvolať zamýšľané právne následky. Po spätnom postúpení pohľadávky postupca dňa 23. 7. 2019 odoslal žalovanému výzvu v zmysle § 53 ods. 9 OZ a vyzval ho na splatenie dlžnej čiastky vo výške 4.176,57 €. Žalovaný si túto listinu prevzal dňa 26. 7. 2019. Dňa 15. 8. 2019, po uplynutí zákonnej 15 - dňovej lehoty na dobrovoľné plnenie dlžnej

pohľadávky, vyhlásil postupca predčasnú splatnosť úveru. Túto listinu si žalovaný prevzal dňa 22. 8. 2019 a považuje ju za rozhodnú pre posúdenie začiatku plynutia premičacej doby. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7.5.2021, spolu s prílohou k zmluve žalobca preukazoval postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu (OTP Banka Slovensko, a.s.) na žalobcu.

3. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že splátky zo zmluvy zo dňa 9.5.2014 boli dohodnuté vždy 3. dňa v mesiaci. Posledná výzva pred zosplatením zo dňa 23.7.2019 sa týkala omeškania viac ako troch splátok a nedoplatku ku dňu 23.7.2019. Predmetná výzva bola doručená žalovanému dňa 26.7.2019. Následné vyhlásenie úveru za predčasne splatný je datované dňom 15.8.2019 a bolo doručené žalovanému dňa 22.8.2019.

4. Skorším rozsudkom súd žalobu zamietol majúc za to, že došlo k postúpeniu nesplatnej pohľadávky, čo zakladá absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, čím nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu a preto súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 24.6.2024 č.k. 6CoCsp/20/2023-244 tento v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie, pričom úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci malo byť skúmanie splnenia podmienok pre platné postúpenie pohľadávky (pre potrebu posúdenia aktívnej legitímácie žalobcu), ak dospeje k záveru o jeho aktívnej legitímácii dôsledne vyhodnotiť námietku premičania vznesenú v konaní ako aj všetky skutočnosti relevantné pre posúdenie dôvodnosti žalobou uplatneného nároku a vo veci opätovne rozhodnúť.

5.1. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom vec právne posúdil podľa § 37, § 39, § 52 ods. 4, § 53 ods. 1 až 16, § 101, § 103, § 565, § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) spolu s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. a § 17 ods. 1 až 4 zák. č. 129/2010 Z.z.. a opätovne žalobu zamietol, tentoraz z dôvodu chýbajúcej identifikácie nezaplatennej splátky pre ktorú sa právny predchodca žalobcu rozhodol zosplatiť úver a taktiež pre neplatnosť tohto právneho úkonu v zmysle § 39 OZ z dôvodu jeho rozporu s § 53 ods. 9 OZ. Argumentoval pritom, že pohľadávka sa nestala splatnou a nemohla byť postúpená, čo zakladá absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ s poukazom na § 17 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010, v dôsledku čoho nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia.

5.2. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 CSP a § 396 ods. 1 CSP a zvlášť priznal žalovanému voči žalobcovi náhradu prvoinštančného, aj odvolacieho konania.

6.1 Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhol rozsudok zmeniť tak, že žalobe vyhovie, alternatívne, aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 330,60 €.

6.2 Nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že uplatnenie práva podľa § 565 OZ nebolo platné z dôvodu, vo výzve v zmysle § 53 ods. 9 OZ nebola špecifikovaná splátka, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Poukázal na to, že ohľadom tejto otázky existuje zásadný rozpor na úrovni všetkých súdov, pričom za relevantný považuje názor, ktorý vo vzťahu k tejto spornej otázke prijal Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 31.01.2024, že žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá, a že je potrebné predpokladať, že zosplatenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatenia tri mesiace po splatnosti. Doplnil, že špecifikácia splátky v konečnom dôsledku nemá žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka, a teda absencia špecifikácie splátky ho nestavia do nevýhodnejšieho postavenia. Predmetnú problematiku posudzoval Najvyšší súd SR pri riešení právnej otázky premičania, výsledkom čoho bol judikát publikovaný pod R 29/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.11.2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020. Po modelácii konkrétneho príkladu vysvetlil, že v právnych úkonoch by musel uvádzať rôzne splátky, pričom spotrebiteľovi by táto informácia neprinesla vôbec žiadnu informačnú hodnotu. Práve naopak, spotrebiteľ by sa mohol dostať do informačnej asymetrie práve v prípade, kedy by veriteľ uviedol vo výzve akúkoľvek omeškanú splátku tým spôsobom, že spotrebiteľ by mohol nadobudnúť mylnú domnienku, že uhradením tejto splátky zabráni zosplateniu – čo by sa nemohlo stať, nakoľko pri úhrade (len) tejto splátky by podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ ostali zachované. Poukázal tiež na skutočnosť, že predmetné znenie OZ (§ 53 ods. 9 a 10) bolo s účinnosťou od 1.11.2024 novelizované, čím zákonodarca s konečnou platnosťou vyriešil predmetnú problematiku tak, že nebude obligatórnou náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale postačí len uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškaní. Vychádzajúc z ústavnoprávnych východísk priority platnosti právneho

úkonu a právomoci súdu zákonné predpisy aplikovať a nie novelizovať (nález Ústavného súdu SR z 1.4.2015 sp. zn. I. ÚS 640/2014) uviedol, že riešenie tejto právnej otázky súdom prvej inštancie nie je udržateľné. Konkretizoval pritom, čo je na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti potrebné a vyjadril názor, že v danej veci uplatnil svoje právo na mimoriadne zosplatnenie úveru v súlade s § 565 OZ. Špecifikácia splátky by bola navyše nadbytočná, keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétne vymedzenej splátky, v danej veci splátky splatnej dňa 03.05.2019. Veriteľ si nemôže vybrať pre nesplnenie ktorej splátky svoje právo uplatňuje, ako nesprávne súd prvej inštancie ustálil. Vyriešenie otázky, pre nezaplatenie ktorej zo splátok sa stal dlh splatným je otázkou právnou, ktorú je oprávnený a aj povinný zodpovedať len súd a preto vyslovenie právneho názoru strany sporu (špecifikáciou konkrétnej splátky) nemožno považovať za určenie skutkového stavu veci, v dôsledku čoho ním súd nie je ani viazaný. Súd prvej inštancie pri posudzovaní platnosti zosplatnenia postupoval prísne formalisticky a vôbec nezohľadnil konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu. Napokon poukázal na niekoľko rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Nitre za obdobie od 5.8.2024 do 29.11.2024, v ktorých je zastávaný rovnaký právny názor na spornú otázku ako má on a Najvyšší súd SR.

6.3. Nestotožnil sa ani s úvahou súdu prvej inštancie, že v dôsledku absencie špecifikácie splátky je právny úkon neurčitý. Zdôraznil, že prejav vôle je neurčitý len v tých prípadoch, pokiaľ je neistý jeho obsah. Z obsahu jeho úkonov je ale zrejмый jeho úmysel, aj celková výška omeškania spotrebiteľa a rovnako i upozornenie na to, že v prípade, ak omeškané plnenie žalovaný neuhradí v dodatočnej lehote, je veriteľ oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky.

6.4. Namietal aj proti záveru súdu prvej inštancie, že bol oprávnený zosplatniť úver len od 4.11.2019 do 3.12.2019, pretože nesprávne vychádzal z jeho právneho názoru, že k zosplatneniu došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 3.8.2019, pričom však správne išlo o splátku splatnú dňa 3.5.2019. Vysvetlil, že súd nie je viazaný právnym názorom strany sporu, práve naopak, je oprávnený posúdiť vec aj odlišne, ak na základe právneho názoru strany nemožno dospieť k zákonom predpokladaným právnym následkom. Nestotožnil sa s úvahou súdu prvej inštancie, že veriteľ môže uplatniť právo podľa § 565 OZ iba v presnom časovom období a v nadväznosti na to vyjadril presvedčenie, že toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatennej splátke, s ktorou sa dlžník dostane do omeškania viac ako na tri mesiace. Toto právo mu vzniká pravidelne vo vzťahu ku každej nezaplatennej splátke a trvá do nasledujúcej splátky. Pokiaľ veriteľ toto právo nevyužije, neznamená to, že mu zaniká.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.1.2024 sa nestotožnil s názorom žalobcu, že vo výzve pred zosplatnením nemusí byť uvedené, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní. Má za to, že právne účinky vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nastali už v roku 2017, pretože napriek chybe v doručovaní o tomto právnom úkone žalobcu vedel a disponoval prislúchajúcimi listinami. Vyjadril názor, že keďže meškanie na spotrebiteľskom úvere bolo nepretržité od roku 2017 a právny predchodca žalobcu úver (duplicitne) zosplatnil v roku 2019, otázkou v tejto veci je aj adekvátna doba na realizáciu práv vo vzťahu k výzve banky na možnosť zosplatnenia a k samotnému zosplatneniu. Pozornosť upriamil na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/104/2023 zo dňa 27.06.2024, že 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Napokon vyjadril presvedčenie, že pred samotným postúpením pohľadávky mal právny predchodca žalobcu adresovať samostatnú a výlučnú písomnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách. Za túto nie je možné považovať oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, čo oznámenie o postúpení pohľadávky.

8. Žalobca aj žalovaný v replike a duplike zotrvali na svojich podaniach.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

10. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24. februára 2026 o 09.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 207, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia

rozhodnutia boli zverejnené dňa 10.02.2026 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

12. Žalobca namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b/), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f/) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

13. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b/ CSP, spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

15. Odvolací súd po preskúmaní obsahu odvolania a napadnutého rozsudku konštatuje, že nezistil z obsahu súdneho spisu taký procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1,2 CSP. Z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne právne závery.

18. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

19. Žalobca vo svojom odvolaní len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie vypořiadal, aj s tým, prečo na ne neprihliadol.

20. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o splnení všetkých zákonných predpokladov pre zamietnutie žaloby.

21. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k vyššie uvedeným záverom s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval v prejednávanej veci a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na takmer všetky odvolacie námietky žalobcu, keďže boli už uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie.

22. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dopĺňa nasledovné:

23. Podstatným z hľadiska rozhodnutia vo veci bolo vysporiadať sa s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a platnosti postúpenia pohľadávky v nadväznosti na jeho tvrdenie, že došlo k platnému zosplatneniu pohľadávky i napriek tomu, že výzva predchádzajúca zosplatneniu ako aj Vyhlásenie úveru

za predčasne splatný neobsahovali údaj o konkrétnej splátke, pre ktorú veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

24. Keďže v danom prípade ešte pred podaním žaloby došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z právneho predchodcu žalobcu (banky/postupcu/ - OTP Banka Slovensko, a.s.) na žalobcu (nebankový subjekt /postupník/ - EOS KSI Slovensko, s.r.o.), správne sa súd prvej inštancie zaoberal predovšetkým otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda skúmal, či žalobca je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem „vecná legitímácia“. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/192/2004). V prípade nároku zo zmluvy o poskytnutí úveru to bude veriteľ z takejto zmluvy (banka). Iný subjekt, než veriteľ zo zmluvy o poskytnutí úveru, ktorý uzavrel s klientom zmluvu o poskytnutí úveru, sa môže úspešne domáhať plnenia z takejto zmluvy iba v prípade, ak preukáže, že pohľadávka veriteľa zo zmluvy na neho prešla alebo bola prevedená, a to v súlade s právnym poriadkom. Jedným zo spôsobov zmeny v osobe veriteľa je aj postúpenie pohľadávky zmluvou, t.j. dvojstranným právnym úkonom. V prípade, že veriteľom je banka, na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky okrem všeobecných náležitostí právneho úkonu je potrebné splniť aj ďalšie podmienky stanovené v § 92 ods. 8 zákona o bankách.

27. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (7.5.2021) treba dospieť k záveru, že jednoznačne definuje podmienky, za akých možno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Dané predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Pre platné postúpenie pohľadávky bankou na nebankový subjekt sa vyžaduje v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách kumulatívne splnenie týchto podmienok: a) existencia splatnej pohľadávky, b) písomná výzva banky na splnenie dlhu dlžníkovi, ktorý je v omeškaní s plnením a jej preukázateľné doručenie dlžníkovi a c) dlžníkovo nepretržité omeškanie viac ako 90 dní so splnením jeho záväzku voči banke. Je pritom na veriteľovi preukázať tieto skutočnosti, vrátane dôkazu preukazujúceho doručenie takejto výzvy dlžníkovi bankou.

28. Súdna prax je jednotná v závere, že v prípade nesplnenia týchto osobitným zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ zakázané (vylúčené). Ide teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, keďže zmluva o postúpení pohľadávok je v rozpore so zákonom o bankách v prípade nesplnenia stanovených podmienok (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.4.2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.11.2019 sp. zn. 1Obdo/92/2018 a ďalšie).

29. Z uvedeného vyplýva, že podmienkou platného postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je v prvom rade existencia splatnej pohľadávky v čase postúpenia. Banka ako účastník zmluvy o úvere má obmedzené možnosti postúpenia svojej pohľadávky voči svojmu klientovi zo zmluvy o úvere, pretože môže postúpiť bez súhlasu klienta iba splatnú pohľadávku, resp. jej splatnú časť. Postúpením nesplatnej pohľadávky inému subjektu ako je banka, by totiž došlo k neprípustnému vstupu iného subjektu do aktívneho právneho vzťahu, ktorého účastníkom v zmysle zákonnej úpravy zákona o bankách môže byť iba banka. Z uvedeného zároveň vyplýva, že mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru nemôže úspešne uplatniť iný subjekt (na základe zmluvy o postúpení pohľadávky) ako banka, keďže tomu bráni vyššie uvedená prekážka v možnosti postúpiť nesplatnú pohľadávku.

30. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok (v roku 2021) nebol úver, ktorý bol poskytnutý žalovanému právnym predchodcom žalobcu splatný, a to vzhľadom na dojednanú konečnú splatnosť úveru v roku 2024 (119 mesačných splátok od 9.5.2014). Pre platné postúpenie by teda muselo ísť o pohľadávku, ktorá sa v súlade so zákonom stala splatnou

pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky. Právny predchodca žalobcu ako pôvodný veriteľ by musel platne vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru podľa ust. § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Správne preto súd prvej inštancie skúmal, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 53 ods. 9 a § 565 OZ, t.j. k postúpeniu splatnej pohľadávky.

31. Z ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 OZ (v znení účinnom do 31.10.2024) vyplývajú podmienky, za ktorých môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky. V zmysle § 565 OZ sú to: 1/ možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, 2/ dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti a 3/ veriteľ požiadava dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. A ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, k vyššie uvedeným podmienkam prístupujú ešte ďalšie dve podmienky v zmysle § 53 ods. 9 OZ, a to: 1/ veriteľ má právo na tzv. stratu výhody splátok (možnosť požadovať zaplatenie celého dlhu naraz pred jeho konečnou splatnosťou) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a 2/ veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

32. V danom spore žalobca splnenie povinností v zmysle cit. ustanovení pre platné postúpenie pohľadávky jeho právnym predchodcom preukazoval Výzvou pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 23.7.2019 (č.l. 34 spisu), Vyhlásením úveru za predčasne splatný zo dňa 15.8.2019 (č.l. 25), Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7.5.2021 (č.l. 14), Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 13.5.2021 (č.l. 31) a Prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok (č.l. 18).

33. Súd prvej inštancie v danej veci založil svoj záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na úvahe, že jeho právny predchodca neplatne zosplatnil celý dlh, keď žalovanému zaslal výzvu pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 23.7.2019 a Vyhlásením úveru za predčasne splatný zo dňa 15.8.2019, pričom ani v jednej z týchto listín nebola konkretizovaná omeškaná splátka, pre ktorú právny predchodca žalobcu uplatnil právo na predčasné zosplatenie úveru. Z uvedeného dôvodu obe listiny posúdil súd prvej inštancie ako neurčité právne úkony, sankcionované absolútnou neplatnosťou podľa § 37 OZ. Ďalší dôvod neplatného zosplatenia videl súd v tom, že nedošlo k uplynutiu troch mesiacov od splatnosti splátky, pre omeškanie ktorej sa stal podľa splatným celý dlh (ktorú lehotu stanovuje § 53 ods. 9 OZ), pričom za splátku, s ktorou bol žalovaný v omeškaní, považoval so zreteľom na skutkové vymedzenie žalobcu (po vrátení veci odvolacím súdom) splátku splatnú dňa 3.8.2019 (č.l. 287).

34. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého - i keď žalobca preukázal doručenie oboch listín žalovanému, ani z jednej listiny nie je zrejmá konkrétna omeškaná splátka, pre ktorú prišlo k zosplateniu úveru, nakoľko nimi bol žalovaný len vyzvaný na úhradu tam špecifikovaných dlžných súm.

35. Odvolací súd nemôže prisvedčiť tvrdeniam žalobcu, že ohľadom náležitosti/obsahu výzvy pred zosplatením v súčasnosti (pozn. odvolanie prišlo v marci 2025) existuje zásadný rozpor, pretože už v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.6.2024, bola riešená otázka, či vo výzve veriteľa dlžníkovi pred zosplatením podľa § 53 ods. 9 OZ je veriteľ povinný uvádzať aj konkrétnu splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní. Najvyšší súd SR vo vzťahu k tejto otázke ustálil, že pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva - odkaz na § 53 ods. 9 OZ) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Najvyšší súd SR tiež uviedol, že identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru. Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť zosplatený celý úver. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.

36. S uvedeným záverom sa stotožnil aj iný senát Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.9.2024, v ktorom uviedol, že „... neuviedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, malo

za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore“.

37. Napokon, otázka splnenia podmienok vyplývajúcich z ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ bola tiež predmetom posúdenia Najvyšším súdom SR aj v rozhodnutí zo dňa 13.2.2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, ktoré bolo (aj) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2025, pod R 34/2025. Z právnej vety tohto rozhodnutia je zrejmé, že: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.októbra 2024). Najvyšší súd dospel k záveru, že „na právny úkon nekonkretizujúci splátku je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko aj napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ“.

38. S poukazom na čl. 2 CSP a na závery vyplývajúce z vyššie zmienených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ako aj z rozhodnutia publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky pod č. R 34/2025 (uznesenie sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.2.2025), vydaných po zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach z 24.6.2024 č.k. 6CoCsp/20/2023-244, odvolací súd zastáva názor, že právny úkon tzv. zosplatnenia úveru veriteľom musí obsahovať konkrétnu splátku, pre ktorú prichádza zosplatnenie, a to z dôvodov: 1/ určenia, či k uplatneniu práva (zosplatneniu dlhu) došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ), 2/ identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby ako aj 3/ potreby vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru. V prípade absencie tejto náležitosti je právny úkon neurčitý a zákon obchádzajúci, sankcionovaný absolútnou neplatnosťou právneho úkonu, či už podľa § 37 alebo § 39 OZ.

39. Citovanými rozhodnutiami vyslovené riešenie spornej právnej otázky je potrebné považovať za zjednocujúce a formulovaný právny názor za ustálený v rozhodovacej praxi (porov. nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 115/2020), ktorý sú sudy povinné rešpektovať, riešenie právnej otázky obsiahnuté v už publikovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zohľadniť a aplikovať v zmysle judikatúrnej záväznosti pri rozhodovaní v iných, skutkovo a právne rovnakých alebo obdobných prípadoch.

40. V danom prípade vo výzve veriteľa pred zosplatnením zo dňa 23.7.2019 ani vo Vyhlásení úveru za predčasne splatný zo dňa 15.8.2019, nebola špecifikovaná konkrétna omeškaná splátka, pre ktorú veriteľ dlh predčasne zosplatnil, obe výzvy súd prvej inštancie celkom správne posúdil ako neurčité a z tohto dôvodu aj neplatné právne úkony. Ak úver nebol platne zosplatnený, v čase postúpenia pohľadávky (7.5.2021) nebola celá pohľadávka splatná (išlo o tzv. „živý úver“), a preto postúpenie pohľadávky bolo vykonané v rozpore s ust. § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré výslovne zakazujú postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, ak nie sú splnené podmienky upravené v tomto ustanovení. V dôsledku uvedeného sa žalobca (postupník) nestal nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia z pohľadávky svojho právneho predchodcu voči žalovanému, a teda nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom spore. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, pokiaľ žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v celom rozsahu zamietol.

41. S poukazom na uvedený záver odvolací súd považoval za nadbytočné zaoberať sa otázkou, či (ne)bola dodržaná lehota troch mesiacov omeškania so zaplatením tej ktorej splátky v zmysle § 53 ods. 9 OZ, ako aj nadväzujúcimi úvahami na dodatočné (ne)správne vymedzenie nezaplatennej splátky žalobcom.

42. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP v zamietavom výroku I. ako vecne správny potvrdil.

43. Pokiaľ ide o trovy konania, súd prvej inštancie rozhodol o nároku na ich náhradu osobitne dvoma výrokmi, pričom rozlišoval trovy prvoinštančného konania (vo výroku II.) a trovy odvolacieho konania

vedeného na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6CoCsp/20/2023 (vo výroku III.). Odvolací súd rozsudok potvrdil aj v tejto časti napriek tomu, že správne mal súd rozhodnúť jedným výrokom o celých trovách konania (teda o trovách pred súdom prvej inštancie aj trovách odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 6CoCsp/20/2023) na základe výsledku sporu, pretože aj v prípade jedného výroku by bola priznaná žalovanému proti žalobcovi náhrada trov celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho) v plnom rozsahu, t.j. výsledok by bol rovnaký.

44. Vo vzťahu k týmto výrokom odvolací súd poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacie konanie pre účely rozhodnutia o trovách konania (nároku strán na náhradu trov) tvoria jeden celok. Z ust. § 262 ods. 1 CSP vyplýva, že súd rozhoduje o trovách konania bez návrhu, keďže trovy konania predstavujú súčasť celého súdneho procesu. Výrok o nároku na náhradu trov konania má povahu tzv. závislého výroku, a to z dôvodu vzájomnej väzby medzi výsledkom sporu a priznaním, či nepriznaním nároku na náhradu trov konania. Prítom pre rozhodnutie o nároku strany na náhradu trov konania a (ne)priznanie náhrady trov je rozhodujúci celkový (konečný) výsledok sporu a procesný úspech či neúspech strany vo veci, a nie len čiastkový úspech strany v jednotlivých štádiách konania, ktoré bolo vedené pred súdom prvej inštancie i pred odvolacím súdom; odvolacie konanie v tomto smere nepredstavuje samostatnú fázu konania, ale s konaním na súde prvej inštancie do vydania konečného rozhodnutia tvorí jeden celok, a preto súd nemôže nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť samostatným výrokom len o trovách odvolacieho konania, ale rozhoduje o trovách celého konania, teda vrátane trov, ktoré vznikli v konaní na odvolacom súde (porov. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 453/2019).

45. Vzhľadom k tomu, že trovy konania zahŕňajú tak trovy konania pred súdom prvej inštancie ako aj trovy odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 6CoCsp/20/2023 a tvoria jeden celok, nesprávne súd prvej inštancie o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol samostatnými výrokmi (II. a III.), avšak na základe správne zvolenej právnej normy - ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP, ktorú pri posudzovaní nároku na náhradu trov aj správne interpretoval a aplikoval na daný prípad. Chyba spočívala iba v tom, že postupoval v rozpore s princípom jednotnosti civilného sporového konania a nemala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania.

46. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ustanovenie § 251 CSP.

47. Napokon odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie na to, že podľa aktuálneho výpisu z obchodného registra žalobca a jeho právny zástupca už nesídlia v D. E. F. X, ako súd prvej inštancie nesprávne uviedol v záhlaví napadnutého rozsudku, ale na Prievozskej ul. č. 2. Bude preto povinnosťou súdu prvej inštancie bezodkladne opraviť zrejmu nesprávnosť v hlavičke písomného vyhotovenia rozsudku.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).